చిన్న కథ :

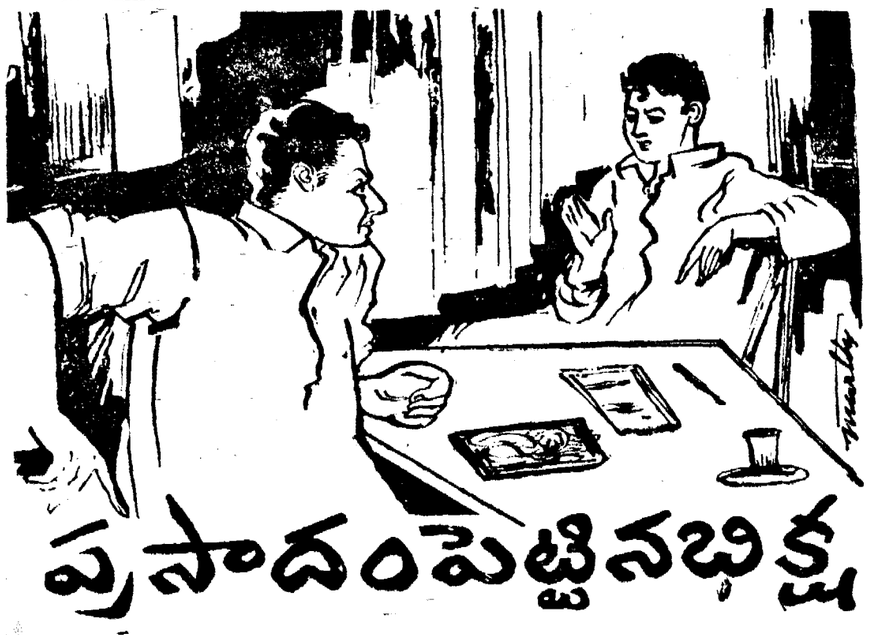

ప్రసాదంపెట్టినభిక్ష

శ్రీ పిశుపాటి ఉమామహేశ్వరం

ఆ పురుగు వా పొదలో ఎప్పుడు దూరిందో చెప్పలేనంగాని ప్రసాదరావు కథ రాయాల్సిన దస్తూరాక్షరం నన్ను రగ్గిం జేస్తూన్నే మాట నిజం.

'ఎందుకు రావూ ఆలస్యమైంది' అనవచ్చు నన్ను నిగ్గదీసి కారణం చెప్పలేదు. రావం అంటే— అదుగో మా స్నేహితుడు కథలు రాస్తాడు—ఏ సంగతులని చూ పేనమీద ప్రసాదం మీద కథ రాయాలని ఎలా రాయాలని. నేనే కథ రాయాలని ఇంకేదో అనుకుంటూ ఆలోచనలు రావడం మానేసి నువ్వు ఆలోచనలు రావడం మానేసి నువ్వు ఎలా వీరు. వాళ్ళు ఎలా రాస్తారు.

ఎందేమ ఎంగ్రేజ్‌మెంట్ వాళ్ళు రచయితగా పోయాయి. ఈ సమయంలో శిథిలం పరిగా ప్రతి వ్యక్తిలోనూ ఏదో ఒక్క గుప్తపోయే ఉనికిలోలోనే ఒక రచయితకు పిలిచిన దురాశ పీకిస్తూనుండడం నన్ను కలుగుచున్న ఆలోచనలు మామూలే నాకు.

ఇటలో నాలా వరకూ పనిలో పుట్టి పుట్టలో కూడిపోయి రకానికి చెందినవి. ఏ పనీ పూర్తి కాకపోవడం. ప్రసాదం మనుషుల్ నా మనసులో పాత్రకి ఇంత పట్టకోలేవు. చిత్ర మేమటంటే, ప్రసాదం మనుషుల్ నా మనసులో పాత్రకి ఇంత పట్టకోలేవు. ప్రసాదం నా మనసులో పాత్రకి ఇంత పట్టకోలేవు. ఇంత పట్టకోలేవు. ఇంత పట్టకోలేవు.